

Опазване на защитените растителни и животински видове

Черният лебед

разказ

Пеликаните целунаха слънцето. То беше огненочервено, току-що изгряваше. Сребрилата повърхност на езерото беше гладка като огледало. Носеха се легенди за кан Сребрун, загинал от ръката на печенегите край сребристото езеро и за красива лодка, пълна със сребро, потънала на дъното на езерото. Черният лебед се огледа страхливо, беше чул стрелба, стреляха по чаплиите, хората използват перата им за дамски шапки. Лебедът се страхуваше за своята любима, която очакваше малки.

Хоризонтът се разтърси от втори изстрел, идваше откъм папура .

Тръстиките се олюляха, изгревът обagri в кръв хоризонта.

По кристалната повърхност на езерото се очертаха огнени кръгове. По кого ли стреляха?

Лебедът гледаше тревожно и не смееше да погледне към тръстиките. Скри се в гъстия папур и не се показа до вечерта.

Сърцето му се беше свило от болка. Мислите му препускаха бързо, но крилете и краката му се бяха сковали от страха. Загълъна езерото, не се чуваше вече никакъв звук.

Бялата луна огря над езерото и звездите посипаха небосвода със тъмносиня светлина. Лунната пътека се очерта в езерото и сякаш нейната светлина помилва лебеда, той се успокои и заплува към тръстиката. Страхът за любимата стягаше сърцето му, а в очите се появи прозрачна сълза, бяла като бисер-пълна с любов и надежда.

Откъм тръстиките се чу шум, той изви шия и изведнъж видя нежно-бял, красив лебед с изящна бяла шия, очите на лебеда бяха пълни с обич и нежност и гледаха към тръстиката, в която се гушеха малки лебеди, току-що родени.

Лебедът-баща се успокои, той заплува към майката на лебедите и преплете шия с любимата. Главите им се наклониха една срещу друга и образуваха форма на сърце.

Луната освети със сребърен лъч любовта им, скрепена от щастието на майчинството и радостта на бащата.

По езерото все още плуваха пера от чаплиите, кръвта им проблясваше на лунната светлина като обвинение срещу човешката жестокост.

Новият живот тържествуваше над смъртта. От небето се стрелна звезда към езерото. Животът е като спирала от раждане и смърт, възходи и падения. Един се ражда, друг умира, животът продължава, колко много красота и жестокост има в него.

Иска ми се красотата и добротата да победят над смъртта и жестокостта.

На другия ден семейството лебеди заплува в сребристото езеро.

Лебедите се носеха с грация и нежност по водата, а над тях летяха розовите пеликани, изгревът се показваше отново на хоризонта-огненото му кълбо къпеше небосвода с червена светлина.

Виктория Пламенова Недялкова

Клуб „Книголюбие“-НЧ „Др. пробуда“

Р-л В. Дачева

Тел.0878620535

vivi62@abv.bg

СУ „М. Райкович“